

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til lønningsrådet (i stedet for Karl Olsen).

(Jfr. tidenden sp. 622).

Valgt blev: *Thestrup*.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 83; fremsættelsen findes i tidenden sp. 479).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johs. E. Larsen: Lovforslaget om ind- og udførsel af fisk er blevet en årlig tilbagevendende sag på tingets bord. Hver gang det har foreligget, har man — det gælder vistnok samtlige partiets ordførere — udtrykt ønsket om, at forholdene snart må forme sig sådan, at denne lov bliver overflødig og kan afvikles.

Som det fremgår af den højtærede fiskeriministers skriftlige indlæg ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, er de forhold, som hidtil har nødvendiggjort loven, fremdeles tilstede i et sådant omfang, at det må anses for påkrævet, at ministeren fortsat har adgang til at gribe regulerende ind overfor ind- og udførslen af fisk. Handels-samkvemmet landene imellem er stadig undergivet usikre vilkår, og her gælder det ikke mindst om at kunne bevare de muligheder, vi har for at opfylde vore handelsaftaler på dette område.

En forlængelse af lovens gyldighedstid er derfor påkrævet, hvad enten man synes om den eller ej. Da der således ikke foreligger nogen ny eller ændret situation, siden vi sidst havde et tilsvarende lovforslag til behandling, og da lovtæksten er uændret, skal jeg indskrænke mig til at gøre disse få bemærkninger, idet jeg på mit partis vegne anbefaler lovforslaget.

Gideon: Som nævnt af den ærede foregående ordfører er det foreliggende lovforslag en gammel kending i tinget.

Denne lovgivning påbegyndtes i 1933

under de daværende overordentligt vanskelige afsætningsforhold, og lige siden da, altså i over 20 år, har vi haft den til behandling, først hvert andet år, siden hvert år, og hver gang har man — jeg tror fra alle sider — udtalt håbet om, at det måtte være sidste gang; men hidtil er håbet blevet beskæmmet.

I den skriftlige fremsættelse af lovforslaget fremhæver den højtærede fiskeriminister, at de bevæggrunde, der hidtil har været bestemmende for fortsættelsen af denne lovgivning, stadig er tilstede. Det har jeg naturligvis ingen grund til at betvivle, men jeg tror alligevel, det er rigtigst, at man, når det som her drejer sig om en midlertidig lovgivning, der er knyttet til bestemte forudsætninger, nøje har opmærksomheden henvendt på, om der sker ændringer, som kan medføre en anden stillingtagen til spørgsmålet.

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på en historie fra den gamle retsplejelovs tid. Forholdet var da det, at når en retssag var blevet udsat under henvisning til en bestemt grund, kunne man fortsætte praktisk talt ubegrænset med udsættelser, blot ved at henvide til „forrige grund“. Det fortælles, at da man engang gjorde sig den ulejlighed at undersøge, hvad denne forrige grund nu var, viste det sig, at det var isvanskeligheder, og da begæringen fremsattes en varm sommerdag, var den jo ikke så god. Man skal altså være lidt forsigtig med stadig at henvide til forrige grund og til tidligere foreliggende forhold.

Der er da også, forekommer det mig, i den højtærede fiskeriministers skriftlige fremsættelse af lovforslaget visse lyspunkter. For det første oplyses det, at der er 3 lande, nemlig Storbritannien, Norge og Italien, der har liberaliseret 100 pct., et forhold, der formentlig har været gældende et par år. Disse lande har altså taget skridtet fuldtud, og det forekommer mig da ganske naturligt at stille det spørgsmål til den højtærede minister, om disse tre landes forudsætninger eller betingelser for at liberalisere fuldtud på det her omhandlede område er bedre end Danmarks, og, hvis ministeren mener det, hvorpå dette da beror. Hvis der ikke er afgørende forskel på disse landes forhold og vilkår og Danmarks på dette område, ville det i høj grad indicere,

[Gideon.]

at tiden også var inde for os til at gå et skridt videre, for vi behøver ikke at hænge i bagsmækken.

Det næste, der forekommer mig at være et lyspunkt, er ministerens oplysning om, at man i ministeriet har simplificeret systemet med udførselstilladelser, idet man, hvor det drejer sig om lande, hvortil der ikke skal tages særlige handels- og betalingsmæssige hensyn, d. v. s. dollarområdet og alle OECC-lande med undtagelse af Frankrig og Holland, hvor særlige forhold gør sig gældende, har indført den ordning, at eksportører, der råder over lokaler, som er godkendt i henhold til kvalitetsloven, er berettiget til at eksportere til alle disse lande uden særskilt tilladelse i hvert enkelt tilfælde. De har altså med andre ord en stående tilladelse til at eksportere, og denne ordning må man naturligvis hilse med tilfredshed.

Jeg behøver vel ikke at nævne, at vort parti hellere end gerne, og jo før jo hellere, ser, at denne lovgivning bliver gjort overflødig; men også vi kan se, at således som forholdene er i øjeblikket, er den nødvendig for at sikre fiskerierhvervets afsætningsmuligheder. Det er beklageligt, at man ikke i OECC har kunnet opnå enighed om fuld liberalisering på dette område, men under henvisning til de foreliggende oplysninger kan jeg på mit partis vegne tilsige en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget.

Baagø-Hansen: Det forslag, vi behandler her, er en genganger, idet der i en lang periode år efter år er blevet vedtaget en bemyndigelseslov vedrørende ind- og udførsel af fisk. Omend det er med beklagelse, mit parti konstaterer, at det stadigvæk ikke har været muligt at frigive handelen med fisk, så denne lovgivning helt kunne ophøre, kan jeg på mit partis vegne tilsige vor medvirken til forslagets gennemførelse. Dette sker dels under henvisning til den højtærede fiskeriministers fremsættelsestale og dels under henvisning til — og det lægger jeg vægt på — at fiskerierhvervets repræsen-

tanter i eksportudvalget alle har anbefalet en forlængelse af loven.

A. C. Normann: Det hedder lakonisk i bemærkningerne til lovforslaget, at planerne om en fælles liberalisering af fisk og fiskevarer indenfor OECC endnu ikke har kunnet realiseres. Dels af den grund og dels af hensyn til herredømmet over østgående handelsaftaler og tilsvarende betalingsbalancer, men også stadig af hensyn til de forhold, der gør sig gældende for Holland og Frankrig og måske også enkelte andre lande, tror jeg for min part ligeledes, at vi må finde os i lovens forlængelse, selvom partierne udfra det naturlige danske ønske om liberalisering også på dette område hvert år ledsager deres billigelse, deres tilslutning til lovens forlængelse med en lang række beklagelser over, at den stadig er nødvendig, og over, at forholdene i verden ikke har været så venlige at ændre sig, så vi kan blive fri for denne lovgivning.

Forslaget foreligger i den form, hvori loven har været gældende under tre eller fire skiftende regeringer, og det radikale venstre kan slutte sig til, at folketinget forlænger loven for 1 år endnu en gang, også under hensyn til, at erhvervets repræsentanter enstemmigt er gået ind for lovens forlængelse.

Lynnerup Nielsen: Den lov, som den højtærede fiskeriminister her ønsker forlænget for 1 år, vidner i høj grad om de vanskeligheder, der stadig tårner sig op for vor eksport af fisk og fiskevarer. Vi er derfor nu som også tidligere tilhængere af, at loven forlænges. Mit parti har givet tilslutning til denne bemyndigelseslov under de skiftende fiskeriministre, netop fordi vi fandt, at loven var nødvendig, og vi mener heller ikke, at forholdene har ændret sig således, at loven kan undværes foreløbig. Der må stadig kunne gribes regulerende ind under hensyn til de handelsaftaler, som man har indgået til forskellig side.

Jeg skal med disse få ord i lighed med

[Lynntrup Nielsen.]

de øvrige ærede ordførere tilsige mit partis medvirken til forlængelse af denne lov.

Søren Olesen: Man har fra næsten alle sider beklaget, at det skulle være nødvendigt at forlænge denne lovgivning om ind- og udførsel af fisk, og jeg finder det derfor meget betænkeligt, at man så uden videre alligevel slutter med at anbefale lovforslaget. Nu har vi forlænget loven år efter år, og man kunne forsåvidt lige så godt foreslå, at den skulle gælde ubegrænset, da man jo dog kunne ophæve den, når man fandt det fornødent. Jeg tror, der er grund til at overveje, om man ikke netop nu for alvor skulle tage fat på at få denne lovgivning ophævet.

Jeg synes, de oplysninger, der er givet her, peger noget i den retning. Der har indenfor OEEC været enighed om, at der burde tilstræbes en liberalisering; mange lande har altså givet deres tilslutning, men der er kun 3, som har gennemført liberaliseringen op til de 100 pct., nemlig Storbritannien, Norge og Italien; for Italiens vedkommende er liberaliseringen ikke gennemført fuldtud. Nu kan man, synes jeg, sige, at hvis ikke de lande, der er enige om virkelig at skride til gennemførelse af liberaliseringen — og det gælder altså også Danmark, der har givet udtryk for, at man ønskede en sådan gennemførelse — også virkelig liberaliseringen, kan de heller ikke regne med at få de øvrige lande til at slutte op om den. Det er karakteristisk, at Italien har truet med, at hvis liberaliseringen ikke blev til virkelighed hos de andre lande, ville Italien skride til en tilbagevenden til restriktionerne og altså ophæve en del af den liberalisering, de har ønsket og tildels også har gennemført. Jeg ved også, at Norge i det sidste års tid har opnået gunstigere betingelser i Italien med hensyn til afsætning af visse fiskearter, end Danmark har, og det tyder noget på, at Norge, som har liberaliseret op til 100 pct., har stået stærkere og har haft mere goodwill i Italien, end vi har haft.

Jeg synes næsten, man har lov at drage i tvivl, at der fra dansk side virkelig er noget ønske om at få denne lovgivning ophævet. Jeg forstår på de tidligere ordførere, at det har vejet betydeligt til, at organisatio-

nerne har anbefalet en fortsættelse af lovgivningen, men man må være klar over, at det er organisationernes repræsentanter, der har talt, og deres udtalelser vil ikke altid være udtryk for den almindelige tankegang. Man kan ikke tænke sig, at eksportørerne, hvis vi frigav eksporten af fisk og fiskevarer, ville handle så uforsvarligt, at de ikke sørgede for at hjemføre betaling for de varer, de leverer. Desuden er det ikke ukendt for os, at i de såkaldte ulovlige bytteforretninger, som har været fremdraget og har været for retten, har handelen med fisk været indblandet næsten hver eneste gang, og selvom disse bytteforretninger ganske vist er ulovlige efter lovgivningen — og som sådan naturligvis ikke skal tolereres, for lov skal holdes — har man tit måttet spørge sig selv, om ikke mange af disse bytteforretninger i virkeligheden har været til gavn for landets afsætning af fisk og har bragt handler i stand, som ellers ikke ville være kommet i stand. Den omstændighed, at de ikke synes at have skadet landet, burde dog bevirke, synes jeg, at man overvejede at lave loven om.

Jeg kan ikke give tilslutning til en forlængelse af denne lovgivning.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen): Jeg vil gerne takke ordførerne for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre for deres tilslutning til lovforslaget. Det ærede medlem hr. Søren Olesen var ikke særlig venligt stemt overfor det og mente nærmest, at vi måtte finde udvej for en afslutning af denne lovgivning; jeg havde egentlig heller ikke ventet, at partiets stilling havde ændret sig fra tidligere tid. Jeg vil til de ærede ordførere gerne fremsætte et par bemærkninger.

Jeg personlig har ikke noget større ønske om at bibeholde lovgivningen længere, end den er nødvendig for dansk fiskeri og dansk økonomi.

Til det ærede medlem hr. Gideon vil jeg sige, at jeg har godt hørt den retshistorie, det ærede medlem skildrede her, men jeg kan ganske roligt trøste det ærede medlem med, at sådanne forhold foreligger ikke her og vil ikke komme til at foreligge i forbindelse med denne lovgivning.

Det ærede medlem hr. Gideon spurgte mig endvidere, om Italien, Norge og Eng-

[Fiskeriministeren.]

land var bedre i stand til at liberalisere, end Danmark er, og i så fald, hvorfor. Det er naturligvis ikke let for mig at give nogen fyldestgørende forklaring, men jeg kan dog sige, hvad jeg personligt mener om denne sag. Der foreligger jo dette, at Italien faktisk ikke har liberaliseret fuldtud; det er ikke helt korrekt at anslå liberaliseringen til 100 pct., for der består stadig visse vanskeligheder, og der er stadig visse trusler om vanskeligheder. For Norge er det rigtigt nok, bortset fra at konserves ikke er med i liberaliseringen. For Englands vedkommende er det vel nærmest sådan, at man dør er stærkt interesseret i fiskeeksporten til England, og derfor har det været naturligt for England at — om jeg så må sige — legalisere en tilstand, som allerede var gældende, da man fremsatte tilbudet om 100 pct. liberalisering. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen fare for, at vi skal blive hængende i bagsmækken. Jeg kan endda yderligere føje til, at det ikke er vor skyld, at man indenfor OEEC ikke er kommet videre med en løsning af spørgsmålet; vi har i virkeligheden stillet os overordentlig forstående, fordi vi er meget interesseret i en almindelig liberalisering. Det har imidlertid vist sig, at en række lande, hvor der er stoppet for eksporten fra Danmark, ikke har ønsket at være med i en liberalisering, og så kan der vel være lidt tvivl om, hvorvidt vi forlods skal melde os og tage vanskeligheder, som de andre lande søger at dække sig for i de forhandlinger, der her er tale om.

Jeg vil også gerne fremhæve, hvad der skete under min forgænger. Da man mente, at loven kunne lempes, gennemførte vi en række virkelig liberale foranstaltninger i forbindelse med eksporten til lande, overfor hvilke der ikke var nogen rimelig grund til at sætte restriktioner op. Overfor disse gav vi, populært sagt, udførselstilladelser på samleband, og det finder jeg egentlig er et bevis for, at vi ikke på forhånd har ønsket at beholde restriktioner, hvor de ikke kunne siges at være fuldstændig nødvendige.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen mente, at man lige så godt kunne lade loven være gældende ubegrænset. Det synes jeg ikke der er nogen anledning til. Jeg synes, det er meget rimeligt, at fiskeriministeren hvert år må søge om forlængelse af

denne lovgivning og overfor tinget gøre rede for nødvendigheden af den. Jeg kan derfor ikke være enig i, at man skulle lade loven gælde ubegrænset. Jeg så gerne, om vi på et eller andet tidspunkt — helst så snart som muligt — kunne være den foruden.

Det ærede medlem sagde noget om, at Norge skulle have bedre betingelser i Italien end Danmark. Det er jeg ikke vidende om. Jeg vil tro, at den udførsel, vort land har haft til Italien, er den gunstigst mulige og den bedste, som vore eksportører er i stand til at fremskaffe. Jeg er derfor meget tilfreds med, at samtlige fiskerierorganisationer har været enige om at støtte denne lovgivning — som de iøvrigt har været det gennem årene. Det ærede medlem skulle spørge fiskerierhvervsfolkene i Hirtshals — så tror jeg hans synspunkter ville blive lidt anderledes end dem, han fremførte her.

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget og udtaler ønsket om, at vi stadig må gå forbedringer af handelen i møde, så at denne lovgivning snart vil kunne undværes.

Søren Olesen: Den højtærede fiskeriminister mente, at det vist ikke kunne have noget på sig, at Norge skulle have haft bedre afsætningsforhold end Danmark. Jeg har i og for sig ingen bevisligheder; men der har i denne eftersommer været visse vanskeligheder for Danmark ved afsætning af tunfisk, medens jeg har hørt, at nordmændene har kunnet afsætte ret store mængder til Italien, idet de havde en ordning med hensyn til kølevogne, som kunne gå hurtigt igennem o. lign., således at de faktisk har udnyttet dette fiskeri bedre, end man har kunnet i Danmark, og opnået en bedre afsætning. Det var det, jeg havde i tankerne, da jeg sagde, at så længe vi ikke går med til at ophæve denne lovgivning, er det ikke så underligt, at Italien kommer med visse trusler, som man måske en skønne dag sætter i kraft. Når vi står overfor at skulle forlænge en lovgivning som denne, mener jeg, vi bør tage dette i betragtning, så vi ikke risikerer at påvirke andre lande til tilbageskridt, hvor der allerede er sket en ønskelig liberalisering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Medlem af folketinget Else Zeuthen har meddelt mig, at hun ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

Hvilke oplysninger kan justitsministeren give i anledning af den af politiets efterretningstjeneste beordrede henvendelse på trykkeriet, hvor Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed lader sit medlemsblad trykke?

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 9. november kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om fradrag ved beregningen af kommunale ejendomsskatter.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 13³⁰.

18. møde.

Tirsdag den 9. november kl. 14.

Formanden: Medlem af folketinget Kirsten Gloerfelt-Tarp har meddelt mig, at hun ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

Kan en med sin mand sambeskattet hustru oprette en præmieindskudskonto lydende på sit eget navn, under forudsætning af, at begge ægtefæller sammen kun kan opspare eet beløb indenfor det i lov om premiering af opsparing fastsatte maksimumsbeløb?

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Ved folketingsmændene Fibiger, Damsgaard, Hans Knudsen og Krogh er modtaget en henvendelse af september 1954 fra Hanstholmudvalget vedrørende færdigbygelse af Hanstholmhavnen. Eksemplarer af henvendelsen er omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

(Første behandling findes i tidenden sp. 719).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fradrag ved beregningen af kommunale ejendomsskatter.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 81; fremsættelsen findes i tidenden sp. 463).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kai Jensen: Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er de samme forhold tilstede i dag, som da man i 1951 ændrede loven om fradrag ved beregningen af kommunale ejendomsskatter. Jeg kan